

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 010574 13 Кж 4
Бања Лука, 13.08.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених Н. С. и Е. У. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама њихових бранилаца изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 010574 12 К од 11.04.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.08.2013. године у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптужених и њихових бранилаца Г. Ј. и Ћ. С., адвоката из Б. Л., донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених Н. С. и Е. У. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 010574 12 К од 11.04.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 010574 12 К од 11.04.2013. године оглашени су кривим оптужени Н. С. и Е. У. због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), па је опужени Н. С. осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, а оптужени Е. У. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у које им је урачунато вријеме проведено у притвору, а обавезани су на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе њихови браниоци.

Бранилац оптуженог Н. С. адвокат Г. Ј. из Б. Л. пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да му се изрекне мања казна затвора или да се укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. Код ове жалбе он је остао и на сједници вијећа, а што је подржао и оптужени.

Бранилац оптуженог Е. У., адвокат Ђ. С. из Б. Л., пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи и преиначењем пресуде изрекне блажа затворска казна испод посебног законског минимума. Код жалбе је остао и на сједници вијећа, а то је подржао и оптужени.

Одговор на жалбе није поднесен, а републички тужилац је на сједници предложила да се жалбе одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Након испитивања побијане пресуде у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода браниоца оптуженог Н. С. нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка. Жалба полази од потпуно погрешног схватања да повреда права на одбрану постоји кад суд не примијени или неправилно примијени правила поступка на штету оптуженог, што значи да свака повреда процесне норме представља ову повреду. Када би било тако онда у члану 311. став 1. тачка а) до к) и став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) не би биле прописане друге битне повреде одредаба кривичног поступка, јер би се због повреде права на одбрану из тачке г) пресуда обавезно укидала.

Суштина правилног схватања права на одбрану јесте да оно треба да обезбиједи једнак процесни положај странкама и браниоцу у кривичном поступку обухватајући низ процесних права која оптуженом обезбјеђују једнаке процесне могућности у представљању случаја који је предмет оптужбе. Ово право, као што је овај суд више пута у својим одлукама истицао, прије свега обухвата али се нужно не ограничава на следећа права: право на довољно времена и одговарајуће могућности за припремање одбране, право да позива и испитује свједоке, право на ангажовање вјештака, право присуствовања суђењу, право приступа документацији и другим доказима који му могу помоћи у припреми одбране, право на браниоца, те право на присуствовање расправи у жалбеном поступку на којој је присутан тужилац. Повреда ових права али и других права оптуженог која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка г) ЗКП, која има за посљедицу укидање пресуде донесене уз ове повреде поступка. Ова права су у основи права на правично суђење гарантованог чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, на које се жалба позива.

Међутим, под ову повреду одредаба кривичног поступка се не могу подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка предвиђене одредбама члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, укључујући и неке од битних повреда одредаба кривичног поступка на које се жалбом указује. Зато је погрешно и без основа позивање на повреду начела *in dubio pro reo* (члан 3. став 2. ЗКП РС), везано за доказаност о каквим се предметима ради, њиховој идентичности, врсти материјала од кога су израђени, вриједности и поступку препознавања.

Ова жалба тврди да су докази на којима је пресуда заснована незаконити, али разлози којима то оправдава су неприхватљиви. Потврда о законито

извршеном привременом одузимању предмета, у којој су сви предмети пописани и одређени, не може се сматрати незаконитом јер је не прати посебан записник. Она сама по садржини има све елементе и записника и потврде и није јасно шта би посебан записник требао да садржи и доказује. Суштина је у томе да је сам поступак одузимања извршен законито, а што на претресу и није доведено у сумњу. Код оваквог стања ствари жалба се погрешно позива на повреду члана 135. ЗКП РС који говори о отварању и прегледу привремено одузетих предмета. Ова одредба се односи само на ситуацију прописану у члану 132. став 2. ЗКП РС када попис предмета и документације није могућ, па се они стављају у омот и печате, а на што је овај суд такође више пута указивао у својим одлукама.

Попис робе је обавило овлашћено лице оштећеног, закон не прописује његов положај и својство, па није основано што жалба сугерише да то мора бити рачунополагач, ма шта да под тим подразумеива. Пријава о повреди, као што јој само име говори, је доказ о нанијетој повреди са њеним описом, врстом и тежином, који суд слободно, као и сваки други, цијени за утврђивање врсте и тежине тјелесне повреде. Зато је погрешно што жалба сматра да је потребно и љекарско увјерење, које се издаје на захтјев странке јер се овај поступак води по службеној дужности, као и додатна медицинска документација и мишљење љекара. Фотодокументација прати записник о увиђају у коме је наведено да је оптужени само присуствовао вршењу увиђаја, који се своди на утврђивање затченог стања, па су његова права тиме више заштићена, а не повријеђена како то жалба сугерише.

У погледу вриједности предмета, оцјени исказа свједока З. П. и облику виности оптуженог, изрека пресуде је разумљива са образложењем које је потпуно и које као ваљано у свему прихвата и овај суд, на које се и жалилац упућује.

Жалбом се побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања да ли се ради о златним предметима, која је њихова тежина и вриједност. Ово не одговара стању у спису јер се на ове околности детаљно изјаснила оштећена, сачињен је записник о попису робе, а по природи ствари у златари се и продају предмети од злата. Ово је довољно доказа који су по квантитету и квалитету подобни за прихватање утврђених одлучних чињеница. Ако је сматрала да је то неприхватљиво одбрана је имала могућност да на главном претресу предложи доказе у корист сопствених тврдњи. Пошто то није учинила, а оптужба је предложеним доказима потврдила навода оптужнице, не може се ни прихватити да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање суд је правилно примијенио закон и радње оба оптужена квалификовао као кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези става 1. КЗ РС и за то их огласио кривим.

Обје жалбе побијају пресуду због одлуке о казни јер сматрају да је, у склопу правилно и потпуно утврђених отежавајућих и олакшавајућих околности оптуженим требало изрећи мање казне затвора. Супротно томе овај суд налази да су све околности извршења кривичног дјела и оне које се односе на личност

оптужених оствариле правилан утицај код одлуке о врсти и висини казне која им је изречена. Супротно приговору жалбе првостепени суд је правилно цијенио здравствено стање оптуженог Н. С. и степен урачунљивости у вријеме извршења кривичног дјела, па одмјерена казна одговара својој сврси.

Што се тиче оптуженог Е. У. његова радња, као саизвршилачка, није тако малог значаја како је приказује жалба, а стање анксиозности и структура личности не оправдавају блаже кажњавање.

Према томе дате разлоге којима се првостепени суд руководио да оптуженим изрекне казне у наведеном трајању прихвата и овај суд.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 327. ЗКП РС, жалбе бранилаца оптужених одбити као неосноване и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић